

der forhaabenlig sat en Stopper for. — Hvad er det, Louise? Er det Telegrammet?»

Han raabte de sidste Ord til Husjomfruen, som kom gaaende henne i Gangen med et Stykke Papir i Haanden.

»Det er Slagteren, der er her med den Regning.«

»Naa! Han kan komme igen en anden Dag. Nu har jeg andet at tænke paa. Følg med ind i Laboratoriet, Jytte. Saa skal du se mine Kulturer.«

»En anden Gang, John! Jeg er ved at pakke ud.«

Jytte gik op paa sit Værelse. Hun blev nogen Tid staaende henne ved Vinduet og strøg sig med Haanden over Haaret. »Altsaa ogsaa her!« tænkte hun. Hendes Bryst bevægede sig endnu heftigt. Hun følte sig paany som i et Sus af isnende Gennemtræk. Venindens store forskrækkede Øjne stirrede uafbrudt paa hende.

Og hun kom til at tænke paa Karsten From, som hun nu hver Dag kunde risikere at møde her i Nærheden. Hvad der forfærdede Meta, havde aabenbart givet ham Mod til at forsøge en ny uforskammet Tilnærmelse. Og var det underligt? »Et tvetydigt Fruentimmer.« Saadan lød jo nu igen hendes Skudsmaal!

Hun havde haabet at finde et Fristed her paa Storeholt; men nu ønskede hun sig allerede bort herfra.